

ועדת גורן

פרוטוקול

מישיבה מיום 21.1.2010

- נוכחים:** חברי הועדה :
כב' השופט (בדימוס) אורי גורן, יו"ר הועדה
מר אביגדור קהלני
כב' השופט (בדימוס) ד"ר גבריאל קלינג
מר עוזי לוי
פרופ' יוסי תמיר
פרופ' ערן דולב
גב' אסתר דומיניסיני
- משקיף מטעם משרד האוצר :
משקיף מטעם צה"ל :
משקיף מטעם משהב"ט :
גב' ליאת ניקריטין
מר יצחק פוקס
גב' נחמה פרלמן
- מרכז הוועדה :
מר אביהו דיסטלמן
- הופיעו בפני הוועדה :
מר צבי אשל – פונה מהציבור, לשעבר ראש תחום
רכב רפואי וסגן מנהל מחוז שיקום דן
- נוכחים נוספים :
מר קותי מור - ראש אגף שיקום נכים במשהב"ט
ד"ר עידו כץ – ראש היחידה לשירותים רפואיים
והרופא הראשי המוסמך
מר אלי סבן – ראש תחום רכב רפואי
מר אורי יבלונקה- עוזר דובר הוועדה
מר זאב גרינברג
גורמים נוספים

הופעתו של אשל צבי, פונה מהציבור, לשעבר ראש תחום רכב רפואי וסגןמנהל מחוז שיקום דן בפני הוועדה

א. גורן, יו"ר: מר אשל, תודה שהגעת, והנוהל אצלנו בוועדה, שקודם יש סקירה אם יש סקירה, ואח"כ, אם יש שאלות חשובות שקשורות למטרות של הוועדה, ולא הובנו בסקירה, נטריח אותך בשאלה.

אשל צבי: צהרים טובים. שמי אשל צבי, אני התחלתי את שירותי במשהב"ט בשנת '69 כאשר 4 שנים הייתי נציג המשרד בשתי מדינות באפריקה, ברפובליקה המרכז אפריקנית ולאחר מכן בקמרון.

עם סיום שירותי באפריקה, נקלטתי באגף שיקום ושמשתי כאחראי על רכב רפואי כ-17 שנה, משנת '75 עד שנת '91. לאחר מכן שמשתי סגן מנהל מחוז במשך 10 שנים, עד פרישתי לגמלאות. מכאן שכ-30 שנה עבדתי רובם באגף השיקום, שהיה מאוחד אז, גם לנכים וגם למשפחות. כנראה שהעבודה באגף השיקום, אינה מקנה חיסיון, מפני שבפברואר '98, בני רונן שהיה תצפיתן של חיל התותחנים, היה במוצב כרכום והחדר שבו הם היו, ספג פגיעה ישירה של פגז ו-3 נהרגו: מפקד המוצב רוזנפלד, רונן בני ולידו תצפיתן של חיל מודיעין בשם דבירי, ושלושת החיילים שהיו בשורה השניה נפצעו. ואז, לצערי, עברתי מלעבוד באגף השיקום להיות פציינט של אגף השיקום. כך שב-30 שנה האלה, אני מייצג גם את הפן של עבודה באגף השיקום וגם את הפן של קבלת שירותים, מהחלק של אגף משפחות.

א. גורן, יו"ר: דבירי זה מהמשפחה של עוה"ד,

אשל צבי: כן, עמנואל דבירי, אברהם דבירי.

בשנת '75, כשקיבלתי את המערכת, זו היתה תחילת הדרך

וגם אז, כבר אז, אפשר היה לומר על הרכב הרפואי שכשמו לא כן הוא. זהו רכב, אבל רחוק מאוד מלהיות רפואי. במדינת ישראל יש רכב רפואי רק במקום אחד, בביטוח לאומי. שם אמות המידה מקדם דנא, הן מגבלות בניידות. לא מחלות ולא אסטמה, ולא בן-אדם שלא יכול ללכת עם אסטמה אפילו 2 מ', וצריך לשבת ולנוח. אין כזה דבר. בביטוח לאומי, הרכב הוא פרופר רפואי, ואילו באגף השיקום לפחות מתקופתי, מ-75', מאז ומעולם היתה הטבה. וכיצד נוצרה ההטבה הזאת? היא נוצרה היות למוסד שבעיניי היה פסול ואני מקווה שכבר הפסיקו איתו, שנקרא 'תביעות ארגון הנכים'.

פעם בשנה, בדיוק כמו וועד עובדים בחברת החשמל, פעם בשנה בדיוק כמו כל וועד שמכבד את עצמו (אני לא יודע אם ממשיכים בזה עוד היום), ארגון נכי צה"ל היה מכין מסמך עב כרס שנקרא תביעות ארגון הנכים.

אין מדובר בארגון נכי צה"ל שבא לעזור לנכה ספציפי ומבקש מהרופא או ממישהו איזושהי הטבה. מדובר בהטבה כוללת, לפי אחוזי נכות, שאין בינה לבין הרפואה ולא כלום. וזה בדיוק כמו בחוק ההסדרים, הם היו מגישים 30, 40, 50, 60, 80, 100 תביעות בכל התחומים והתחיל מו"מ.

אגף השיקום והאוצר ואגף התקציבים מצד אחד, ארגון נכי צה"ל מהצד השני, התוצאה: כאשר תביעות ארגון נכי צה"ל מוגשות לאורך 30 שנה, שנה אחרי שנה, אז בוודאי מה כבר אפשר לתבוע? הטבה באוטו והטבה בחמי מרפא וכו' וכו'.

וכך, בגלל המוסד הזה שאולי הוא עוד ממשיך, תביעות ארגון נכי צה"ל, הגענו למה שהגענו. מפני שכשכבר היה אוטו 1600, אז רצו אוטו 1800 וכך העסק הלך והתקדם, הלך והתקדם. ואז פניתי, בזמנו, אל ראש האגף, אני קורא לו המיתולוגי,

מר אריה פינק, והצעתי לו שגם אנחנו אגף השיקום, נגיש תביעות לארגון נכי צה"ל. ואז הוא ענה לי תשובה שאז נראה לי הגיונית: אנחנו המדינה, הם הנכים, הם תובעים – אנחנו מגיבים. אנחנו איננו יכולים לתבוע.

ההישג הגדול ביותר שהיה לי, שהצלחתי לשכנע את מר אריה פינק, את המנכ"ל דאז, לנסות ולעשות דבר שנראה אז נוראי: להגדיל את משך הזמן שמחליפים את האוטו משלוש וחצי שנים, לארבע שנים.

כמעט שהצלחנו, ואמנון אברמוביץ התייחס לזה בעדותו, יצאה הפגנת ענק של הנכים, והתקנה בוטלה עוד לפני שנכנסה אל הפועל.

כלומר, רכב רפואי זאת הטבה. וכבר ציין מר עוזי לוי, חוק הנכים תגמולים לשיקום לא מקנה רכב. מי שמקנה רכב, זו הוראת אגף השיקום שחתום עליה ראש אגף השיקום. יואיל ראש אגף השיקום, אם זה אפשרות מבחינה פוליטית, לשנות את ההוראה – לא צריך כנסת, לא צריך שום דבר. והגה כוח זו הדוגמא הקלאסית, כבר לפני 25 שנה זעקתי חמס נגד זה שמי שמוגבל להגה כוח, נותנים לו 1800 סמ"ק. הוא היה נכנס אליי, ושומע שיש לו רק 1600, ממני היה הולך לרח' הארבעה למכון הרפואי לבטיחות הדרכים, אחרי יומיים היה חוזר עם הגבלה להגה כוח, והוא העלה את הרכב מ-1600 ל-1800. וביקשתי לבטל, משום שאין היום אוטו שאין בו הגה כוח.

אמר לי אז יו"ר ארגון הנכים דאז (שנפטר שלשום), מר יעקב מעוז, אמר לי: אין יורדים בקודש. והוא צודק, וועד עובדים לא יורד בקודש, לא בחברת חשמל ולא באגד ואולי גם לא בוועד של אדון קהלני, שגם, אולי בראש ארגון- אני מניח שיש שם וועד, אם יש שם – לא יורדים בקודש. הטבה

שהושגה, לא תחזור.

אז אם רוצים לתת הטבה, זכותה של המדינה לתת לכל אחד אוטו. אולי בוואקום כשיתגייס, גם יתנו לו שובר לאוטו. שאם חס וחלילה הוא יפצע, הוא כבר ילך ויקבל את האוטו. אז אוטו רפואי הוא לא רפואי. אין שום קשר בין רפואה לבין הרכב, ועבדכם הנאמן, 18 שנה נכשל. לא היתה פעם אחת שהצלחתי לצמצם משהו, ברכב הרפואי, למרות שטענותיי נשמעו הגיוניות. כשנכנסו מזגנים, קבלו מזגנים, והגה כוח, ומי שהיה מוגבל להגה כוח ולמזגן קיבל 2000 והעסק הלך והלך והתפתח ואי אפשר היה לעצור.

ולכן אני אומר, אפשר לקרוא לזה רכב, אפשר לקרוא לזה הטבה, המדינה רוצה לתת לכל נכה הטבה, בבקשה. כל נכה 50%, עכשיו זה משמש תמריץ. מי שהגיע בעזרת השם ובעזרת הוועדה הרפואית ל-45%, הולך לעוד וועדה ולוקח עוד עו"ד ומביא עוד מומחה רפואי, וברגע שהוא מגיע ל-50%, עלות של נכה 50% ביחס לנכה 49% היא כפולה.

העלות של אגף השיקום להחזיק נכה 50% שברגע זה מקבל עזרת הזולת ורכב וחמי מרפא וכו' וכו', היא כפולה. ולכן כולם שואפים להגיע ל-50%. יש להפסיק את הדבר. יש לתת רכב רק למי שיש 50% רגליים ויותר. נקודה. ואין לתת מהנדסים וכל הבדיקות.

הטענה תמיד 'לא נוח לי באוטו'. התברר לי מנסיוני, ש'לא נוח לי באוטו', תמיד נוח באוטו ב-1800 וב-1900 וב-2000. מה קשר בין גודל המנוע לבין הנוחיות?! זה באשר לרכב רפואי.

עכשיו נעבור לנושא השני. מי מוכר כנכה צה"ל? דובר רבות על הפן התקציבי, 4 מיליארד. אני לא רוצה לגעת בפן התקציבי. אני רוצה לגעת רק בנקודה אחת: בכבודם של

הנכים ובכבודם של החללים.

בוקר אחד, לפני שלוש וחצי שנים התעוררתי בבוקר ושמעתי שהרוצח נתן זאדה, חייל, נכנס לאוטובוס ורצח, נדמה לי, 4 אזרחים ישראלים ערבים. הוא היה תושב ראשון ואני גר בראשון. והתברר לי ב-6 בבוקר, שאדון נתן זאדה עומד להיקבר בשורה שבה קבור בני. מדוע? מתברר: חוק בתי קברות צבאיים.

מאחר והכרתי את המערכת, התקשרתי למר אלי בן-שם, התקשרתי למר זאב בויס שהיה סגן שר הבטחון, והצלחנו למנוע את הדבר. וביום העצמאות, כל כותרות העיתונים מדברים – ובערוץ 33 – 27 אלף חללי צה"ל אשר מסרו את נפשם.

רבותיי, קראתי בעיון לפני שבאתי לכאן, את עדויות קודמיי. האם באמת 25 אלף חיילים נפלו על תקומת ישראל? התברר מהעדויות, ממה שאמרו קודמיי, שרק שליש נפלו. חלק גדול זה סוהרים שמתו, אולי, מאסטמה ואיש קבע שמת מהתקפת לב ושאר מריעין בישין של אנשים שחוסים תחת חוק הנכים תגמולים ושיקום.

אם, מחר ימות, חס וחלילה, איש משמר הכנסת, או אם נפטר- בשורה שבני קבור לידו קבורה סוהרת. אז באמת, אין לי שום דבר נגד סוהרת, אבל אם החוק חל על שב"ס והגב' נפטרה, אז היא גם קבורה בבית קברות צבאי ולא רחוק כתוב בפירוש, ללא בושה: "נפל בבוהטאן". בוהטאן זו ממלכה בהודו, כאשר חייל בחופשה חדר לבוהטאן ללא ויזה (הויזה עולה 500 דולר) וכאשר עצרו אותו, הוא חשב שהוא בארץ אז הוא ברח. כשהוא ברח, ירו בגב והרגו אותו. אבל הוא מוכר, בגלל שהוא היה בחופשה. ושורות שורות של חללים. בתי הקברות הצבאיים, מכילים רק שליש של אנשים שאפשר

לומר, נוכח פני אויב.

אז אדון אלי בן-שם רוצה להקים לוח כדוגמת הלוח בושינגטון. אבל בושינגטון חקוקים 33 אלף חללי ויטנאם,

ומה יחקקו על הלוח? במזכרת בתיה התברר שאחד מהחקוקים על הלוח, היה חייל שרצח את חברתו והתאבד.

אבל הוא, לפי חוק בתי קברות צבאיים, קברו אותו בבית

קברות צבאי. אולי הוא לא מוכר, יכול להיות שהוא לא

מוכר, אבל הוא קבור שם.

אם יש לתת אחוזי נכות של מאה אחוז פלוס, אז מאה אחוז

פלוס מקבל חוק הנכים וחוק משפחות וחוק בתי קברות

צבאיים.

יושבים כאן שופטים ואנשי משפט, המשפט התפתח מ-48,

איפה לא עשו שינוי. רק היום קראתי בעיתון, שחוק

השותפויות רוצים לשנות, זה לא מתאים. אפילו חוק כזה

משנים.

התעללות בנשים, טיפול בילדים. אין חוק שלא שונה. החוק

צריך להתקדם עם החברה. החוק היחיד – 48, הוא שונה,

הוסיפו אליו את משמר הכנסת וכו' וכו'.

אותו בן-גוריון שלפי אמנון אברמוביץ לא רצה לתת 300

לירות למשפחה שכולה, בטענה שיהיו עוד הרבה משפחות

שכולות. אם היה יודע שהיום תקציב הרכב הוא כ-600 מיליון

שקל, היה מתהפך בקברו. מפני שבסיפורי הנכים כשהתחלתי

לעבוד, מתברר שבתל השומר קנו אז אוטו אמריקאי, והוא

שירת 5 נכים. אבל זה היה ב-48 – 50.

האבסורד זועק לשמיים. מן העתונות "נבהל מהתראת

חטיפה, והוכר כנכה צה"ל". תא"ל קהלני, יסביר לנו אם

חטיבה שלמה יש לה אתראה על חטיפה, מזעיקים חטיבה

שלמה, נו, אז מה יהיה אדון קהלני? הוא לא השתתף, הוא לא

היה חייל, הוא לא לחם. "נבהל מהתראה". נו, אז הוא נבהל. ידיעה סנסציונית שניה: "בשבוע שעבר נרשם ציון דרך: לראשונה הכיר צה"ל בנהג מירוצים צעיר, כספורטאי מצטיין".

רבותיי, הספורטאי המצטיין הזה, כאשר הוא יסע באוטו ספורט שלו, והוא יקבל מכה בצוואר, הוא יתנגש, הוא יהיה נכה צה"ל, כל עוד הוא מתחרה ללא תשלום. לאן הגענו? לאן הגענו? ספורטאי נכה צה"ל ונבהל מהתראת חטיפה והוכר כנכה צה"ל. ולאחרונה, חיילת במתקן בטחוני במרכז הארץ, כשצפתה במוניטור באיזשהו אירוע שלא מצא חן בעיניה, הגישה בקשה. עו"ד שלה טען שהיא בטרומה. אז זה לא ארגון נכי צה"ל. אולי נקרא לזה: ארגון חולי צה"ל?

סיפר מר לוטנברג, שהוא פוגש בבית הלוחם את החשב של המוסד. למה חשב של מוסד צריך להיות מוכר כנכה צה"ל, מה קרה? הוא נלחם? מה הוא עשה? ישב בחדר ממוזג? או אותו אדם שעבד במחשבים, אז הוא רצה להיות מוכר בגב, אז הוא אמר שהרים מחשבים. מי מאיתנו לא מרים לפעמים 15 ק"ג בבית, בשביל לעזור לאישה?

רבותיי, האבסורד זועק לשמיים. והנה הצעתי לוועדה: יוכר כנכה צה"ל, מי שנפצע תוך כדי שירותו, ובלבד ששירת תקופה מינימאלית של x חודשים (תחליט הוועדה), והפגיעה נובעת מפעילות בעלת אופי מבצעי. מי שחלה תוך שירותו, תוכר מחלתו כנובעת מהשירות, ורק באם הוכרזה והוכרה ע"י וועדה של מומחים רפואיים כמחלת מקצוע – בדיוק כמו שעושה הביטוח הלאומי.

ביטוח לאומי זה לא בארה"ב וזה לא בנפאל, זה בארץ. להם יש מחלת מקצוע. למה באגף השיקום אין מחלות מקצוע? כל

המחלות חלים על כל המקצועות.

ותשב וועדת מומחים, ותקבע שמחלת מקצוע לא יהיה אדם שהלך לגימלאות בגיל 45, ויש לו 10% ירידה בשמיעה ו-10% כאן ו-10% כאן.

בואו נעשה ניסיון, ניקח את כל היושבים כאן באולם ונעביר אותם וועדות רפואיות. כולכם נכי צה"ל, רבותי. מי שעבר כאן את גיל ה-50 קצת לא שומע וקצת כאן כואב וקצת לא ישן בלילה וכו' וכו'. חוץ מגב' דומיניסיני שהוא צעירה מאיתנו, כולנו נכי צה"ל.

רבותי, אחד המוסדות המכובדים ביותר, או 'המוסד' או השב"כ, העסיק את יו"ר הוועדות הרפואיות לשעבר, בשכר, על מנת שישב וימלא תביעות. איש קבע שפורש לגימלאות, הולך למת"ש ומשם לאגף השיקום משהו בן 45. אז מה הבעיה? כאן חוליה בגב וכאן האוזן.

אני הילד שצועק 'המלך הוא עירוס'. אני הילד ההולנדי עם האצבע בסכר. ואתם, רבותי חברי הוועדה, צריכים לעזור לי. אם לא יפסיקו את זה, יגיד לכם- יושב כאן תתא"ל במילואים, עם מי אנחנו נלחם? עם הפוסט טראומה? ראיתם כמה אנשים מפוסט טראומה?

בשביל להיות נכה צה"ל, היום, צריך אירוע קטן, עו"ד טוב ויועץ ארגוני מצויין. עם שלושת אלה, ובתי המשפט לא אשמים, כולם מלינים: למה בתי המשפט? ביהמ"ש חי מפי החוק. אם בחוק היה כתוב "יוכר כנכה צה"ל מי שנפצע", ולא "מי שנפגע", מילה אחת, יאמר לכם נשיא ביהמ"ש, על מילה אחת ייגמר הסיפור: "נפצע". אדוני, אסטמה זה פציעה? מחלת לב זו פציעה? פסוריאזיס, סיפור חדש. בן-אדם יחטוף פסוריאזיס- האחוז של הפסוריאזיס זה 2%. העידו קודמיי, גם באוכלוסיה וגם בגימלאים.

וההוכחה הכי טובה (ובזה אני אסיים), יואיל אגף השיקום להוציא נתון אחד: כמה מנכי צה"ל, או כמה מגימלאי צה"ל הם נכי צה"ל? הנתון שבידי: למעלה מ-80%. איך ייתכן שלמעלה מ-80% מגימלאי צה"ל, גימלאי שב"ס וגימלאי המשטרה, הם גם נכי צה"ל? כלומר אגף השיקום זה ביטוח לאומי משופר. זה ביטוח לאומי משופר. והמלצה אחרונה, בשביל להקל על הביטוח הלאומי: בשנת '75 היתה החלטת ממשלה. נפגעי פעולות איבה יועברו למשהב"ט. והתמנה במשהב"ט אדם, שהיה צריך לטפל בהעברה של נפגעי פעולות איבה למשהב"ט, זה אני. ועבדתי קרוב לשנה. ישבתי במטה של ביטוח לאומי, ובסוף ארגון נכי צה"ל התנגד. אמר 'אנחנו ייחודיים'.

מה אתם ייחודיים ומה הייחוד?
אז ארגון נכי צה"ל כועס, הוא רוצה הרבה חברים והוא רוצה שהארגון יגדל.

אני אומר, רבותיי, תפקידכם לשמור על כבוד הנכים וכבוד החללים. לא ייתכן שעם ישראל יראה על המרקע בעוד כמה חודשים, 27 אלף חללי צה"ל שנפלו על משמרתם וכו', מתוכם רק שלישי! יש גם נכה שנפטר. נכה שנפטר עקב נכותו, אז גם הוא נחשב כחלל צה"ל ואשתו מוכרת כאלמנה ואם הפטירה היתה 60 שנה אחרי שנפצע, גם אז מכירים.

העסק הזה חייב להיפסק ויש לקבוע בצורה מכובדת, שרק פעילות שקשורה, מבצעית או שהכנה למבצעי – בוודאי שגם אימונים חלים. אחרת אנחנו מבזים את עצמנו, אנחנו מבזים את הנופלים ואנחנו מבזים את הנכים. תודה רבה.

א. גורן, יו"ר: טוב, מר אשל, א. למרות הנכות שלנו באוזניים, שמענו אותך היטב. וב. אתה לא ילד יחיד בגלל ששמענו אנשים נוספים מכובדים, דיעות דומות ורק אתה חיזקת את האסכולה הזאת

שהובאה בפנינו וברור שאנחנו נקבל אותה בעיון, באהדה
רבה.

שמענו זעקה מהלב, אבל מבוססת על שיעורי בית. הוא קרא
את הפרוטוקולים שלנו.

אשל צבי: זה שקיפות.

א. גורן, יו"ר: ההחלטה העקרונית הראשונה שלנו היתה, שא. הדיונים יהיו

פתוחים וב. שהכל יהיה גלוי, גם הפרוטוקולים וגם
המסמכים וגם המצגות. אם אתה מצטט מה שזה אמר וזה
אמר, אתה בקיא בחומר לא פחות מאיתנו. תודה רבה לך.

(תום הופעתו של מר אשל צבי בפני הוועדה)

שאלות נוספות של חברי הוועדה לנציגי אגף שיקום נכים

פרופ' ערן דולב: ד"ר כץ, בטבלה האחרונה שישנה, יש כ-10 אלפים, קצת מעל

לזה מקבלי רכב 'רפואי' ואני אומר במרכאות. מתוכם,

למעלה מ-4,000 פגועי גפיים, כ-2,000 מחלות נפש וכ-3,000

מחלות שונות.

במחלות הנפש אני יודע איך להתמודד. משהו שלא מוגדר,

קצת קשה לי. אם היינו יכולים, בזמנכם אתם, לקבל פילוח

לדבר הזה? אני רוצה להבין, מהן המחלות השונות.

ד"ר עידו כץ: אין בעיה. נעביר לכם. גם עם דרגות החומרה שלהם?

פרופ' ערן דולב: אם אפשר. מה שיש לכם רפואי, אני רוצה לנסות להתמודד

עם זה. זה חשוב לי.

ליאת ניקריטין: מה לגבי אנשים שמוכרים, הרי פגועי נפש מוכרים כאנשים

שהמצב הנפשי שלהם פוגע בתפקוד היומיומי שלהם. אז האם

אותם אנשים, במיוחד בדרגות 50%, 60% ומעלה, האם

מודיעים את זה למשרד הרישוי או למשרד הבריאות, ונשאר

להם הרישיון או מוקפא להם הרישיון?

ד"ר עידו כץ: ובכן, כל הנכים האלה, כולם ללא יוצא מן הכלל, עוברים

בדיקה במכון לבטיחות בדרכים. אני הלכתי לראות מה הם

עוברים. הם עוברים 'קריעת תחת'. חצי יום מבחנים

קוגניטיביים ואחרי זה יש להם סימולטור שהם צריכים

לעשות וכו'. ואמר לי פרופ' ריבק שהוא מנהל המכון

לבטיחות בדרכים: 'מי שעובר את המסלול הזה, אני לא יכול

לתת לו רישיון נהיגה'.

(מדברים יחד)

צבי אשל: יורשה לי להעיר הערה אחת: כאשר הגיע אליי, אנשים עם

פרוטוקול של אי התאמה סביבתית ולא מגיב ולא יכול, 50%

נכות. הוא הלך למכון. במכון התוצאות היו בדיוק הפוכות

ונתנו לו רישיון נהיגה.

אני ביקשתי רשות ממר פינק, לקחת את תוצאות המכון, להחזיר את זה לוועדה הרפואית, ולומר: לצורך קבלת 50% נכות ורכב, הבן-אדם לא מתפקד, לא מגיב לסביבה, כל מה שרק יכול להיות. כשהוא היה במכון, פתאום הכל בסדר. התשובה היתה: אנחנו לא עושים את זה, זה וועדה א', וזאת וועדה ב'.

אז יכול להיות שאגף השיקום צריך לקחת את כל תוצאות המכון, וכל נכה נפש שמתברר פתאום שהוא יכול לנהוג ומגיב על הכביש, ואמר הרופא איזה בדיקות הוא מעביר – אז איך ייתכן שבפרוטוקול של אגף השיקום, כתוב בדיוק ההיפך?!

א. גורן, יו"ר: טוב, אבל היום הבדיקות חמורות יותר, אולי?

ד"ר עידו כץ: אני אענה על זה. אנחנו חושבים בדיוק כמו מר אשל. אנחנו לפני כחודשיים-שלושה חודשים, באותה פגישה שהיתה במכון לבטיחות בדרכים, זאת בדיוק היתה המטרה האופרטיבית שלה, להחליף את המידע בין מהו מוכר באגף השיקום, ואנחנו מקבלים מהם את הפרוטוקולים. ובחודשיים האחרונים, יש כבר איזה 7 שאנחנו מחזירים לוועדות רפואיות, שכמו שנאמר, אם הם מסוגלים לעבור את המסלול הזה, אז כנראה שאחוזי הנכות לא מתאימים להם.

א. גורן, יו"ר: זה יפה. זה גורם הרתעתי.

אביגדור קהלני: האם כל שבוי שחזר משבי, הוא אוטומטית 50%?

אריה ויסמן: לא, לא. כל מי שמגיש תביעה למשהב"ט, אם הכוונה זה לפוסט טראומה, ישנם סולמות הערכה. יש כאלה שיש להם 20%, 30%, 50% לא כולם 50%.

פרופ' יוסי תמיר: אני בכל זאת רוצה טיפה להקשות, יש פה שני שקפים שעוסקים בנושא של כיוונים אפשריים לפתרון. השקף הראשון ברור לי לחלוטין, הוא עוסק בעניין עצמו, הוא אומר: רק מי שמוגבל בניידות וכו'.

האם הכוונה שלכם, שהשקף השני הוא מצטבר על הראשון?
אתם רוצים לייעל את העניין אחרי שהחלטנו על כיווני פעולה
אפשריים, שהם אומרים שרק נכים בניידות יקבלו את זה?
2. בהתייחסות שלך, כי זה מאוד חשוב, הם לא מיוצגים כאן,
יש כאן השלכה מיידית על אלמנות צה"ל שאם אנחנו נחליט
משהו כאן, אני מבין שהוא חל מיידית גם על הפטור ממס
ברכב לאלמנות צה"ל?

קותי מור:

לשאלה הראשונה, אמרתי לכם בדברי הפתיחה שלי, שהבקשה
העיקרית שלי מכם כוועדה, היא לסוגית הליבה המרכזית
שנובעת ממהו הקריטריון המרכזי לקבלת רכב. זה הדבר
העיקרי. כל יתר הדברים, זה פעילויות שאני חשבתי שנכון
יהיה להציג לכם, שבינתיים אנחנו מנסים לייעל את עצמנו
ולהגיע לכל מיני מצבים קצת יותר טובים, מנקודת המבט
שנמצאים היום.

אחת הפעילויות זה המרב"ד. אני אומר לכם במלוא הכנות,
אנחנו מצאנו את עצמנו עם התופעה הזאת שהולכים למרב"ד,
מקבלים אישור ואצלנו הם כולם פגועי נפש. והתחלנו לעבוד
על זה לפני 3 חודשים.

אני לצורך הייעול הביורוקרטיה, פעם אחת- ואני אגיד, אולי,
מילה שהיא קצת בוטה: ולצורך 'הנקיון הניהולי', נקרא לזה
ככה, מהצד השני, אני חושב שדרך הפעולה שקוראים לה או
ליסינג או דרך אחרת שהיא שונה מהדרך הקיימת היום,
תשפר ותשנה בצורה מהותית את מה שאנחנו קוראים: החרג
הפך לנורמה.

אנחנו כל הזמן מטפלים בכל מיני- לא פירטתי את זה לכם,
כל מיני דברים. אבל מאחר ונוצרה פה סיטואציה של שנים
של כמו שתיאר פה מר אשל. הוא אמר, לפי דעתי, בדיוק את
מה שהיה פה. אנחנו חושבים לעשות סטופ לדבר הזה, ובאמת

להתחיל מחדש.

א. גורן, יו"ר: ויפה שעה אחת קודם.

טוב, תודה רבה. אני מסיים את הישיבה.

תום הישיבה.